

[Lysholt Hansen.]

af, at alle andre mennesker end dem, der er medlem af fremskridtspartiets folketingsgruppe, misforstår alt, hvad fremskridtspartiet siger. Nu forstår jeg, det ikke alene er mig, det er alle embedsmænd, det er ministre, det er alle, der sidder i udvalg, hvor man arbejder med tingene, alle misforstår det. Jeg kan i hvert fald sige, det er ikke af ond vilje. Vi har den bedste vilje til at forstå det, men jeg forstår det endnu ikke. Om så skulle være, at det også var kommunernes udgifter, der var tale om, så var det måske kun det halve antal, men hvor skal de 10.000 så gå hen nu om 14 dage? Nu regnede jeg oven i købet kun med halvdelen, men pengene skal jo på en eller anden måde komme til at stemme, hvis regnskabet skal stemme.

Jeg vil dernæst gerne have lov at sige, at den familie, som jeg taler om, det er den lavtlønnede familie, som findes bl. a. i mit område. Det er 60 pct. i mit valgområde, 60 pct. af mine vælgere, der har denne løn, så det er ikke nogen atypisk familie. Den er meget almindelig ude i provinsen. Det er dem, der skal leve af, at vi gør noget for beskæftigelsen, at vi gør noget for at sætte arbejde i gang, og ikke godtager forslag som dem, fremskridtspartiet har fremsat, om at skære ned på hele vejområdet, hvor der er beskæftigelse, skære ned alle vegne, hvor der er noget at lave. De kan ikke leve af pøne ord. Det er ikke sådan, at det er akademikere, der her er tale om, det er mennesker og ikke, som jeg hørte der blev sagt i talen, individer. Vi regner med mennesker hos os og ikke med individer.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Nu har vi heldigvis valgghemmelighed her i landet, og derfor kan hr. Lysholt Hansen blive salig i den tro, at 60 pct. af hans vælgere hører til blandt de lavtlønnede. Jeg tror nu nok, en hel del af dem hører til inden for de vælgergrupper, som han står her og forsvarer i relation til plejehjemsbesparelserne, nemlig de højtønnede inden for den offentlige sektor. For når fremskridtspartiet vil spare inden for både plejehjemsområdet og de andre ting, som hr. Lysholt Hansen læste højt fra side 50 i ændringsforslagene, så er det jo ikke plejehjemspladser,

der vil blive mistet; der vil ikke blive én eneste gammel, der skal ud af sit plejehjem, men det drejer sig om den helt meningsløse måde, som hel- og halvoffentlige institutioner driver plejehjem på med et bureaukrati og med en omkostning og med en utryghed for de gamle af den anden verden. Jeg har tilfældigvis et ganske godt kendskab til plejehjemssektoren og ved, at man får væsentligt bedre kår for færre penge — for at bruge et radikalt citat — ved at privatisere plejehjemssektoren. Derfor skal hr. Lysholt Hansen ikke sige, at vi vil jage ét eneste gammelt menneske ud. Men den del af hr. Lysholt Hansens vælgere, der er socialrådgivere og bogholderiassistenter på plejehjem o. lign., vil ikke få det så godt. Det er dér, besparelsen ligger.

Grethe Philip (RV):

Der var jo også til det radikale venstre nogle bemærkninger fra hr. Glistrup og også fra hr. Arentoft, som jeg gerne vil følge op her i dette indlæg.

Hr. Glistrup sagde, at han opfattede det som en misforståelse, at der skulle være en så stor forskel, som også jeg gav udtryk for, imellem det radikale venstres målsætning og fremskridtspartiets målsætning. Jeg vil begynde med at sige, at i det arbejde, vi har haft i finansudvalget, hvor vi jo har siddet sammen i efterhånden mange døgn, har der været mange enkeltsager, hvor jeg ikke har følt mig ret fjernt fra det, som fremskridtspartiets repræsentanter har sagt. Der har været ting, vi har kunnet blive enige om, og der vil også, når vi nu i morgen skal stemme om ændringsforslagene til finansloven, være i hvert fald ét punkt — jeg tænker specielt på havforureningslaboratoriet — hvor vi er enige, ikke alene i den enkelte sag, men også i et syn på, hvordan man anvender sine ressourcer bedst. Men tilbage bliver, at der på meget væsentlige punkter er en forskellig holdning til store spørgsmål. Jeg nævnte i mit første indlæg u-landsspørgsmålet, jeg nævnte holdningen til Grønland, jeg nævnte spørgsmålet om daginstitutioner og om børnetilskud, og jeg kan ikke se, at der i det, hr. Glistrup har sagt, er noget som helst, der ændrer min opfattelse af, at vi dér ser ganske og aldeles forskelligt på, hvad der er statens opgaver.

Det fremgik da også af en bemærkning fra